

Pepelka

138281

Ta knjižica
spada;

ee

Kolekcija vsebuje 12
najljepših in najbolj
znanih bajk:

1. Vile
2. Pepelka
3. Zlatolaska
4. Sinja ptica
5. Trnjulčica
6. Rdečebradec
7. Princ s čopkom
8. Palček
9. Rdeča kapica
10. Obuti maček
11. Lepotica in pošast
12. Oslova koža

CHARLES PERRAULT

PEPELKA

Izdanje

»Narodne prosvjete« Sarajevo

Za mladino priredil
VLADO RAPE

Od 0 1269/1955

Štamparski zavod
»Ognjen Prica«, Zagreb

PEPELKA

Živel je bogatin, ki mu je na jesen umrla žena. Imel je z njo edino hčerko, ki je bila pridna, dobra in lepa. Ko sta prišla v deželo sonce in pomlad, se je bogataš drugič oženil.

Ta žena je pripeljala v hišo dve hčeri. Bili sta sicer zalih lic, a grdih in črnih src. Hudi časi so tedaj nastopili za ubogo pastorko. Mačeha in njeni hčeri so ji nalagale težaška

dela, vstajati je morala že zgodaj pred zoro, nositi vodo, pomivati posodo, kuhati in pospravljati sobe. Odvzele so ji njene lepe obleke, namesto njih pa je morala nositi raševinasto staro krilo in obuti lesene cokle.

Mačehini hčeri sta jo zasramovali in ji prizadevali mnogo hudega. Stresali sta ji lečo in grah v pepel, da ju je morala izbirati pozno v noč. Zvečer ni smela spati v postelji, marveč je morala leči poleg ognjišča v pepel. Bila je revica vedno zaprašena in umazana. Zato so ji dali ime Pepelka.

Uboga deklica je potrpežljivo prenašala vse gorje in ni se pritoževala nikomur, niti lastnemu očetu ne, ker se je bala mačehe in njenih hčera.

Zgodilo pa se je, da je kraljev sin nameraval prirediti slovesnost, ki naj bi trajala dva dni. Na veselico sta bili povabljeni poleg vseh lepih deklic v deželi

tudi mačehini hčeri. Kaj dobre volje sta bili obe dekleti, ko sta zvedeli, da pojdeteta na slovesnost. Takoj sta se začeli pripravljati za sprejem na dvoru. Pepelka jima je morala urejati lase, osnažiti čevlje in pritrditi zaponke, da bi bili čim lepši.

»Oblekla bom rdečo svileneno obleko z angleškimi čipkami,« je rekla starejša.

»Jaz pa bom šla na slavoje v preprosti volneni obleki, ogrnila pa si bom zato krasen plašček z zlatimi rožami, na glavo pa si bom dala venček iz diamantov,« je dejala mlajša.

Pepelka je ubogljivo delala vse, kar sta ji naročili po pol sestri, zraven pa je jokala, ker bi tudi sama rada šla na ples.

Od veselja sestri nista dva dni ničesar jedli, ker sta stali samo pred ogledali.

Slednjič je prišel zaželeni dan. Sestri sta odšli na zabavo, Pepelka pa ju je spremljala z žalostnim pogledom. Ko sta se ji izgubili iz vida, je zajokala.

Njena botrica, ki je prav takrat prišla na obisk, jo je sočutno vprašala, kaj ji je.

»Tudi jaz bi rada... rada bi...«

Pepelka ni
spravila več be-
sede iz sebe, le
mukoma in kr-
čevito je ihtela.
Botrica, gorska
vila, jo je

vprašala:

»Rada bi šla tudi na ve-
selico, kaj ne?«

»O, in še kako rada,« je
vzdihnila Pepelka.

»Pomagala ti bom. Pojdi
na vrt in mi prinesi bučo.«

Pepelka je takoj ubogala,
izbrala najlepšo bučo in jo
prinesla botrici.

»Kako mi bo ta buča po-
magala, da bom šla na
ples?« je začudano vprašala.

Ta je izdolbla bučo prav do lupine, nato pa jo je narahlo udarila s svojo paličico. In glej čudo! Buča se je spremenila v krasno pozlačeno kočijo. Nato je šla k mišnici, v kateri je bilo ujetih šest živih miši. Pepelki je naročila, naj odpre mišnico, sama pa je vsako miš, ki je prišla na dan, udarila s paličico. Vseh šest miši se je na mah spremenilo v šest iskrih konj. Vila je pričarala še kočijaža in šest pažev v

blestečih oblekah. Nato je rekla Pepelki:

»Evo ti kočije, s katero se pelji na zabavo. Si zadovoljna?«

»Seveda sem, ali sram me je v teh cunjah.«

Botrica se je samo dotaknila Pepelkinih grdih cap, pa so se spremenile v najlepšo srebrnozlato obleko, posuto z dragimi kamni. Nato ji je dala lepe svilene šolenčke, obšite z belim krznom, kakršnih do takrat še ni videl nihče.

Tako lepo oblečena je Pepelka stopila v kočijo. Pred odhodom ji je vila na-

ročila, naj nikakor ne ostane na zabavi čez polnoč, ker bo sicer njena kočija postala zopet buča, konji pa miši. Tudi kočijaž in paži bodo izginili, njena krasna obleka pa bodo zopet cunjje.

Pepelka ji je obljubila, da jo bo poslušala, in se je vsa vesela odpeljala.

Kraljevega sina so obvestili, da je prišla neka nadvse lepa, nepoznana princeska. Hitel ji je naproti, ji podal roko, da je izstopila iz kočije in jo odvedel v slavnostno dvorano. Ko sta vstopila, je nastal molk, plesalci so obstali in godci so prenehali igrati. Vsi

so bili presenečeni, tako prelepa je bila neznanka.

Kraljevič jo je peljal na najčastnejše mesto, nato pa jo je zaprosil za ples. Navzoči so samo občudovali lahkotnost in ljubkost njegovega plesa. Bogate večerje se mladi princ niti ni dotaknil, ker je samo gledal in gledal nepoznano lepoticico. Pepelka je sedela blizu svojih po pol sester in se razgovarjala z njima zelo ljubeznivo. Ti sta bili zelo presenečeni, ker princeske nista poznali.

Ko je Pepelka tako kramljala, je zaslišala uro, ki je odbila tričetrt na dva-

najst. Hitro je vstala, se globoko priklonila, odšla iz dvorane, stekla po stopnicah, poklicala kočijaža in se odpeljala.

Doma jo je čakala botrica. Pepelka ji je povedala, kako je bilo na plesu in se ji je lepo zahvalila. Prosila jo je še, če bi lahko tudi jutri šla na ples, ker jo je kraljevič povabil. Vila ji je obljubila, da ji bo pomagala. V tem sta prišli do-

mov tudi njeni po pol sestri, ki sta trkali na vrata in Pepelka jima je šla odpirat.

»Dolgo vaju ni domov,« jima je rekla zdehaje, kakor bi se pravkar prebudila.

»Če bi bila z nama, bi ne bila zaspana,« ji je rekla ena od obeh. »Tam je bila neka lepotica, ki ji ni enake na svetu in ki so jo vsi občudovali. Z nama je bila zelo ljubezniva.«

Pepelki je bilo to prav pogodu. Vprašala ju je, kako je ime lepotici. Pa so ji odgovorile, da je ni nihče

poznal in da je sam kraljevič na vse načine poskušal zvedeti, kdo je, pa ni uspel.

Pepelka se je nasmehnila in rekla:

»Ali je res tako lepa? Blagor vama, ki sta jo videli. Toda, kaj bi je ne mogla videti tudi jaz? Bodi tako dobra, sestra, pa mi posodi svojo rumeno obleko, ki jo nosiš vsak dan.«

»Glej, glej!« reče mlajša sestra in se obrne k starejši, »svojo obleko naj posodim Pepelki! Menda sem še pri zdravi pameti.«

Pepelka je pričakovala tak odgovor in ji je prišel

kar prav, ker bi se sicer znašla v precej neprijetnem položaju.

Naslednji dan se je veselica znova začela. Obe po pol sestri sta odšli z doma. Za njima se je odpeljala tudi Pepelka. Ko se je prikazala v slavnostni dvorani, so zopet vsi ostrmeli nad njeno lepoto. Bila je še lepša in dragocenejše oblečena. Kraljevič jo je čakal, da je prišla, jo takoj prijel za roko in plesal samo in edinole z njo. Pepelki je bilo tako lepo, da je popolnoma pozabila, kaj ji je naročila vila. Ko je ura udarila polnoč, se je šele

zavedla, se izvila kraljeviču iz rok in zbežala kot srna iz dvorane. Princ je skočil za njo, pa je ni mogel več ujeti. Med tekom ji je padel z noge šolenček, ki ga je kraljevič našel in ga pobral. Pepelka je vsa upehana pritekla domov brez kočije in pažev v umazanih capah. Od dragocenega oblačila ji je osal samo še šolenček, prav tak kot ga je izgubila.

Zastonj so spraševali stražarje pri grajskem izhodu, če so videli, kdaj je odšla iz gradu

neka princesa. Odgovorili so, da do sedaj ni še nihče odšel razen neke grdo oblečene kmečke deklice.

Ko so prišle Pepelkine po pol sestre domov, jih je ta vprašala:

»Tudi danes ste se gotovo dobro zabavale. Ali je bila na veselici tudi lepa neznanca princesa,«

Odgovorile so ji:

»Seveda je bila. Še lepšo obleko je imela kot včeraj. Ko je odbila polnoč, pa je zbežala tako hitro, da je izgubila čeveljček, katerega je našel kraljevič.

Do konca zabave princ ni več plesal, ogledoval je samo šolenček in ga poljuboval. Močno se je zaljubil v princeso, katere obuvalce je držal v roki.«

In prav so imele. Kraljevič je že drugi dan označil, da bo vzel za ženo tisto deklico, ki bo lahko obula dragoceni šolenček.

Vse princese in vojvodkinje, pa tudi druge deklice v deželi so pomerjale šolenček, a niti ena ga ni mogla obuti. Zato sta se razveselili obe sestri, ko so prišli prinčevi odposlanci s

šolenčkom, da ga pomerita tudi oni dve. Vsaka je tiho upala, da ga bo lahko obula, ker sta imeli obe majhne lepe noge. Trudili sta se in napenjali, vendar vse zaman. Šolenčka nista mogli obuti. Pepelka, ki ju je opazovala in poznala svoj šolenček, je rekla smeje:

»Poizkusila bi še jaz, morda ga bom pa obula.«

Po pol sestri sta se zahihitali in se pričeli norčevati iz Pepelke. Kraljevičev odposlanec je postal

pozoren nad dekličino izredno lepoto čeprav je bila v grdi in umazani obleki. Naročeno mu je bilo, da morajo pomeriti šolenček vsa dekleta v deželi, zato je rekel Pepelki, naj sede in obuje čeveljček. Noga je deklici z lahkoto zdrknila v obuvalce, ki se ji je prilegalo kot ulito. Njeni po pol sestri sta zijali od začudenja, posebno ko je Pepelka vzela iz žepa še drugi šolenček in si ga obula.

V tem trenutku je v sobo vstopila njena botrica — vila. Dotaknila se je s svojo

paličico Pepelkine obleke, ki je postala še lepša kot njene dosedanje obleke, v katerih je bila na plesu.

Takrat so vsi navzoči spoznali v njej lepotico iz zabave na gradu. Sestri sta padli na kolena in jo prosili odpuščanja, ker sta ravnali tako grdo z njo. Pepelka ju je dvignila in objela. Odpustila jima je vse z željo, da bi odslej živele v medsebojni slogi in ljubezni.

Odposlanci so nato odpe-
ljali Pepelko k mlademu
princu. Spoznal jo je takoj,

opazil pa je tudi, da je še lepša, kot je bila takrat, ko jo je prvič videl. Kmalu se je poročil z njo. Pepelka, ki je bila prav tako dobra kot lepa, je poklicala k sebi na dvor svoji po pol sestri in ju omožila s kraljevima dvorjanoma.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

138 2812

030056924

COBISS ©